

Sygn. akt V U 130/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2017 r.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Głowczyński

Protokolant: star. sekr. sądowy Ewelina Trzeciak

po rozpoznaniu w dniu 4 kwietnia 2017 r. w Legnicy

sprawy z wniosku K. N. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania K. N. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 20 grudnia 2016 r.

znak (...)

zmienia decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 20 grudnia 2016 r. znak (...) w ten sposób, że do przeliczenia emerytury wnioskodawczyni K. N. (1) uwzględnia dotychczas jeszcze pominięte przez organ rentowy wynagrodzenia w kwotach: za 1969 rok – 1599,00 zł, za 1970 rok – 7892,60 zł, za 1971 rok – 11289,69 zł, za 1972 rok – 17572,00 zł i za 1976 rok – 13440,00 zł.

SSO Krzysztof Głowczyński

Sygn. akt VU 130/17

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. na podstawie wniosku z dnia 05 grudnia 2016 r., decyzją z dnia 20 grudnia 2016 r., znak: (...) przeliczył od 01 grudnia 2016 r. emeryturę K. N. (2). W uzasadnieniu decyzji wskazał, że w przypadku gdy z dokumentacji innej niż placowa wynika, że wynagrodzenie stanowiące podstawę wymiaru pracownika było określone stawką godzinową, można ustalić wysokość wynagrodzenia tylko wówczas, jeżeli zachowały się dane dotyczące liczby godzin, jaką pracownik faktycznie przepracował w danym okresie. Wskazując na powyższe stwierdził, iż nie uznał wynagrodzenia wykazanego w przedłożonych angażach.

W odwołaniu od powyższej decyzji K. N. (1) wniosła o dopuszczenie dowodu z opinii w celu ustalenia jej wynagrodzenia za lata 1969 – 1972 i 1976, z uwzględnieniem stawek godzinowych wynikających z angażu i liczby godzin pracownika zatrudnionego w pełnym, obowiązującym we wskazanych latach wymiarze czasu pracy.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wniósł o oddalenie odwołania i uzupełniając argumenty przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji stwierdził, iż nie uwzględnił wynagrodzenia wskazanego w przedłożonych angażach za lata 1969 – 1972 i za 1976 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

K. N. (1), ur. (...), jest na podstawie decyzji z dnia 16 sierpnia 2012 r. uprawniona od 26 lipca 2012 r. do emerytury.

W okresie od 16 października 1969 r. do 25 kwietnia 1980 r., z przerwą na urlop wychowawczy od 25 kwietnia 1977 r. do 25 kwietnia 1980 r., wnioskodawczyni była zatrudniona w Zakładach (...) w L., w pełnym wymiarze czasu pracy kolejno na stanowiskach stażysty, robotnika magazynowego i magazynowej rozliczenia.

Dnia 05 grudnia 2016 r. K. N. (2) wniosła o przeliczenie podstawy wymiaru świadczenia i wraz z wnioskiem w tym przedmiocie przedłożyła między innymi dokumenty związane z jej zatrudnieniem w Zakładach (...) w L..

(o k o l i c z n o ś c i n i e s p o r n e)

Z dniem 16 października 1969 r. na stanowisku stażysty wnioskodawczyni miała określoną stawkę 3,25 zł na godzinę. Ta stawka uległa z dniem 16 października 1970 r. podwyższeniu do kwoty 4,10 zł na godzinę. Kolejna zmiana stawki nastąpiła z dniem 01 lipca 1971 r. i określoną ją na kwotę 5,70 zł na godzinę. Obowiązujące w dalszym okresie zatrudnienia stawki godzinowe wynagrodzenia były w związku ze zmianami powierzanych ubezpieczonej stanowisk zmieniane i wynosiły: od 01 grudnia 1971 r. – 7,20 zł na godzinę, od 17 sierpnia 1972 r. – 8,20 zł na godzinę, od 01 czerwca 1976 r. – 10,00 zł na godzinę.

D o w ó d: w aktach emerytalnych: umowa o pracę i angaże, k. 239 – 246.

Przyjmując, że w okresach od 16 października 1969 r. do 31 grudnia 1972 r. i od 01 czerwca 1976 r. do 31 grudnia 1976 r. wnioskodawczyni miała przepracowane miesięcznie po 192 godziny, przy zastosowaniu wskazanych wyżej stawek godzinowych, jej wynagrodzenie miesięczne stanowiły kwoty, za:

- 1969 r. 1.599,00 zł,

- 1970 r. 7.892,60 zł,

- 1971 r. 11.289,60 zł,

- 1972 r. 17.572,00 zł,

- 1976 r. 13.440,00 zł.

Po przeliczeniu kapitału początkowego z uwzględnieniem powyższych zarobków, wskaźnik podstawy kapitału początkowego wynosi 35,45% i jest średnią arytmetyczną wskaźników z kolejnych 10 lat kalendarzowych 1969-1978. Po przeliczeniu kapitału początkowego wynosi 58.152,16 zł, a po jego waloryzacji – 172.381,01 zł. Z kolei emerytura ustalona zgodnie z art. 26 ustawy emerytalnej, z uwzględnieniem kwoty kapitału początkowego po waloryzacji (172.381,01 zł), kwoty składek po waloryzacji – 9.485,24 zł i średniego dalszego trwania życia w wymiarze 254,80 miesięcy wynosi $(172.381,01 \text{ zł} + 9.485,24 \text{ zł}) / 254,89 = 713,76 \text{ zł}$. Świadczenie to po waloryzacji na dzień 01 lutego 2017 r. wynosi 800,33 zł.

Uwzględnienie zarobków za lata 1969 – 1972 i 1976 pozostaje bez wpływu na wysokość świadczenia w części obliczonej zgodnie z art. 53 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, które wynosi:

$24\% \times 2.974,69 \text{ zł} = 713,93 \text{ zł}$

$(177 \times 1,3\%) / 12 \times 364,40 = 69,89 \text{ zł}$

$(36 \times 0,7\%)/12 \times 364,40 = 7,65,$

tj. razem 791,47 zł. W związku z tym jednak, że kwota emerytury nie może przekraczać 100% podstawy wymiaru, jej wysokość podlega ograniczeniu do kwoty równej podstawie wymiaru, 713,93 zł.

Emerytura obliczona zgodnie z art. 183 wynosi 35% emerytury obliczonej zgodnie z art. 53 ustawy emerytalnej, czyli 249,88 zł oraz 65% emerytury obliczonej zgodnie z art. 26 ustawy, tj. 463,94 zł, a więc na dzień przyznania od 01 lipca 2012 r. – 713,82 zł, a po waloryzacji od 01 lutego 2017 r. – 814,20 zł.

D o w ó d: pismo O/ZUS z 15 lutego 2017 r., k. 13.

Sąd zważył co następuje.

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Istota sprawy sprowadziła się do rozstrzygnięcia, czy wobec braku wykazu faktycznie przepracowanych przez ubezpieczoną godzin możliwe jest na podstawie przedłożonych angaży, które określają wysokość stawki godzinowej jej wynagrodzenia, ustalenie wysokości wynagrodzenia, jakie uzyskała w latach 1969 – 1972 i w 1976 r.

W tej kwestii organ rentowy stwierdził, że w przypadku gdy z dokumentacji innej niż płacowa wynika, że wynagrodzenie stanowiące podstawę wymiaru pracownika było określone stawką godzinową, można ustalić wysokość wynagrodzenia tylko wówczas, jeżeli zachowały się dane dotyczące liczby godzin, jaką pracownik faktycznie przepracował w danym okresie. Z kolei wnioskodawczyni domagała się ustalenia na podstawie przedłożonych angaży zarobków za wskazane wyżej lata.

O ile istotnie w postępowaniu o świadczenia emerytalne i rentowe obowiązują wskazane w uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie ograniczenia dowodowe, to już w postępowaniu sądowym, które regulują przepisy Kodeksu postępowania cywilnego takie ograniczenia nie występują. W świetle zebranego w sprawie materiału treść angaży nie pozostawia wątpliwości co do rzeczywistej wysokości stawek godzinowych, określających we wskazanych latach wysokość wynagrodzeń K. N. (1). Nawet bowiem organ rentowy stawek godzinowych nie kwestionował. W związku z treścią uzasadnienia zaskarżonej decyzji i odpowiedzi na odwołanie należy zwrócić uwagę na niesporny fakt, że w latach 1969 – 1980 wnioskodawczyni była zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy. Ustalając na polecenie Sądu wysokość wynagrodzeń organ rentowy nie miał wątpliwości, że do obliczenia na podstawie angaży wysokości wynagrodzenia K. N. (1) należy przyjąć w miesiącu 192 godziny i Sąd w pełni podziela w tym zakresie stanowisko organu rentowego. Odmawiając ustalenia wysokości wynagrodzeń organ rentowy pominął istotny i trafnie akcentowany przez ubezpieczoną niesporny fakt, że we wskazanym okresie była zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy. W związku z tym musiała określoną wyżej normę czasu pracy 192 godzin w miesiącu przepracować. K. N. (1) nie kwestionowała ustaleń organu rentowego jakie zawiera jego pismo z dnia 15 lutego 2017 r., doręczone wnioskodawczyni w dniu 03 marca 2017 r. Istnieją zatem uzasadnione podstawy do przyjęcia, że ustalone w tym piśmie kwoty wynagrodzeń rocznych za lata 1969 – 1972 i 1976 są w istocie niesporne. Z jednej bowiem strony organ rentowy uwzględniając wysokość udokumentowanych angażami stawek godzinowych oraz obowiązujące we wskazanych latach normy czasu ustalił wysokość wynagrodzeń rocznych, i z drugiej strony, nie udzielając odpowiedzi na pismo O/ZUS – choć z takiej możliwości wnioskodawczyni mogła skorzystać – K. N. (1) wyraziła stanowisko wskazujące na to, że ustaleń organu rentowego nie kwestionuje. W takiej sytuacji, skoro zgodnie z żądaniem odwołania w sposób niebudzący wątpliwości stron ustalone zostały kwoty wynagrodzeń, wniosek ubezpieczonej o dopuszczenie dowodu z opinii na stwierdzenie wysokości wynagrodzeń za wskazane wyżej lata okazał się zbędny. Wyjaśniona została bowiem istota sprawy.

W uzupełnieniu należy wskazać, że zakres i przedmiot rozpoznania sądowego w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wyznacza przedmiot decyzji organu rentowego i żądanie zgłoszone w odwołaniu wniesionym do sądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 02 marca 2011 r., II UZ 1/11; LEX nr 844747). Sąd ubezpieczeń społecznych nie może wykroczyć poza przedmiot postępowania wyznaczony w pierwszym rzędzie przez przedmiot

zaskarżonej decyzji, a następnie przez zakres odwołania od niej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 28 października 2014 r., III AUa 241/14; LEX nr 1551942). Mając powyższe na uwadze i uwzględniając zakres odwołania obejmujący jedynie żądanie ustalenia na potrzeby ponownego ustalenia wysokości emerytury wysokości wynagrodzeń za wskazane w odwołaniu lata, Sąd zgodnie z żądaniem odwołania ustalił wysokość spornych wynagrodzeń i orzekł co do istoty sprawy. Należy przy tym podkreślić, że w świetle treści odwołania, pozostałe ustalenia decyzji z dnia 20 grudnia 2016 r. nie były kwestionowane.

Mając zatem na względzie powyższe okoliczności Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. uwzględnił uzasadnione odwołanie i orzekł co do istoty sprawy.